

fuglefin Skabning, endnu næsten et Barn, med nervøst missende Øjne og et sygeligt Smil.

Og derhenne ved Skrivebordet sad nu Emanuel, det ældste af Etatsraad Hansteds Børn. Han sad med Haanden under Kinden, iført en brun Klædes Slobrok, ifærd med at læse et Brev.

Brevet var fra Faderen. Han havde modtaget det allerede den foregaaende Dag men opsat at læse det for ikke at forstyrres i Udarbejdelsen af sin Præken. Det var de sædvanlige omstændelige Beretninger om intetsigende Familiebegivenheder, om Broderen, der havde været paa Hofbal, om Generalkonsulens Fødselsdagsmiddag, om Søsterens Baby, der havde faaet Tænder, osv., osv.

Brevets Slutning lød:

„Som du kan vide, min kære Søn, glæder det os alle meget at erfare, at du bestandig er rask og føler dig tilfreds derude i din Ørken — som din Broder stadig spøgefuldt kalder dit afsidesliggende Opholdssted. Det er jo et smukt og ophøjet Kald, du har valgt dig; og nægter jeg end bestandig ikke, at jeg hellere havde set dig gøre et Valg af Livsstilling, der var mere i Overensstemmelse med vore Familietraditioner, og som navnlig ikke havde ført dig saa langt bort fra os, er det af et oprigtigt Hjerte, at jeg og vi alle ønsker dig Held og Velsignelse til din betydningsfulde Gerning. Det er naturligvis lidt vanskeligt for os, der altid har levet udelukkende i Omgang med Folk af vor egen Dannelsesklasse, tilbunds at fatte Muligheden af en saadan frugtbringende Forstaaelse mellem Mennesker af ulige Kaar og Opdragelse, som du i dine Breve gentagende tager Ordet for, og som du — efter dine Udtalelser at dømme — vel søger at tilvejebringe mellem dig og den Befolkning, blandt hvilken du har valgt at leve. Jeg nægter ikke, at et tilfredsstillende aandeligt Samkvem under saadanne Forhold — selvfølgelig udenfor det egentlige religiøse Gebet — altid har staaet for mig